

Εθιμνικό μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Α, μικρούλα μου, μικρούλα μου, αυτή τη φορά θα πέσει στη φάκα που σουθισα!...

(Απ' τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ.—Πόσο εἶμαι λυπημένη, Θεέ μου! Ὁ Λεάνδρος ἔφυγε τὸ πρωί. Ἐύπησε πριν ἀπ' τὸν πατέρα του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ μοῦ μιλῆση.

"Ἦταν χλωμός, χλωμός πολὺ... Τὰ μάτια του βουκνῶσαν κάθε τόσο... Μάτιας προσπαθοῦσα νὰ τοῦ δώσω κουράγιο, νὰ τὸν παρηγορήσω...

Τί δύναμι ἔχουν τὰ λόγια στίς περιστάσεις αὐτές; Ἐδενε τίς βαλίτσες του καί τὰ χέρια του τρέμανε. Λυο-τρέις φορές σφιαρίστηκε σ' ἕνα ντιβάνι, ἀποκαμωμένος, σάν νὰ ἐβούλευε ὄρες πολλές καί νὰ εἶχε ἀπαυδίση.

—Θάρρος, παιδί μου, θάρρος, σέ παρακαλῶ! τοῦ ψιθύρισα. Δὲν νοῦ ἀπάντησε.

Τὰ μάτια του μὲν ἀστράψαν κ' ἡ ὄψη του φλογίστηκε. "Ἐγινε κόκκινος σάν παπαρούνα. Κι' ἀρπάζοντας ἕνα μεγάλο ψαλίδι πού βρισκόταν πάνω σὲ μί ἐταξέρα, θέλησε νὰ ὀρμήσῃ στήν κρεβάτοκάμαρη τοῦ πατέρα του.

"Ἐτρεξα καί στάθηκα μπρὸς στήν πόρτα. —Παίδι μου! φώναξα. "Ἐλεος, σέ ἱκετεύω!... —Ἀφήσε με νὰ τὸν σκοτώσω, μητέρα! μούπε μέσα ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια του. "Ἀφήσε με νὰ τοῦ βυθίσω τὸ ψαλίδι αὐτὸ στήν πρόστυχη καρδιά του...

"Ἀναγκάστηκε νὰ τὸν παρακαλέσω θερμὰ, κλαίοντας μὲ δυνατὰ ἀναφυλλητὰ, γιὰ νὰ δεχθῆ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ ψαλίδι καί νὰ ξεανακαθίση, ἥρεμος κάπως, στή θέσι του.

Ὁ Ἀρτέμις κοιμόταν ἀκόμα εὐτυχῶς Ἡ ταραχὴ μου ἦταν μεγάλη. Πιγυόμουν.

Βγήκα στήν ταρατσα καί κάθησα, παρ' ὅλη τὴν κρυαδίτσα ποῦκανε.

Ὁ Λεάνδρος ἦρθε καί κάθησε πλάι μου. Ἦταν ἀνάστατος.

—Πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς, Φλώρα, μοῦ εἶπε, ὅτι δὲν θὰ μείνης μόνη μαζύ του, κατ' οὐδένα λόγο.

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Λεάνδρε.

—Κι' ἂν ὁ πατέρας ἐπιμεινί ;

Θὰ κάμω ὅτι μπορῶ νὰ νὰ ξεφύγω.

—Σ' εὐχαριστῶ, Φλώρα! "Α, ἂν ἤξερες πόσο ἀησιγῶ!... Φοβοῦμαι ὅτι τρελλαθῶ!...

"Ἡμουν ἰδρωμένη καί ἡ ψυχραδίτσα ποῦκανε στήν ταρατσα μὲ πειραξε. Μπήκα στὸ σπῆ καί φέρεσα τὸ πανωφόρι μου. Αἰσθανόμουν δυνατὸ πονοκέφαλο.

—Θέλεις νὰ σέ συνοδεύω λίγο ; εἶπα στὸ Λεάνδρε.

"Ἀναστῆναε καί μ' ἀπάντησε :

—Μακάρι... Μὰ δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ ὁ πατέρας.

Ξαναβγήκα στήν ταρατσα.

Αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσω κα-θαρόν ἀέρα.

Ὁ Λεάνδρος ἔκανε τίς τελευταῖες του ἐτοιμασίες.

"Ἐτρεξα βγήκε κι' αὐτὸς στήν ταρατσα, χω-ρίς νὰ τὸν ἀντιληθῶ, ἔτσι πού ἦμουν βυθισμέ-νη σὲ σκέψεις. Μὲ πλησίασε σιγά κ' ἔδω-ρῶντας γιὰ τὸν κίνδυνον ποῦ διατρέχαμε νὰ μᾶς ἰδοῦν, μ' ἀγκάλιασε παράφορα :

—Φλώρα!... Φλώρα!...

Τινάχτηκα ὀρθή, γεμάτη τρόμο.

—Λεάνδρε!...

Μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι ν' ἀνισταθῶ.

Μ' ἔσυρε ἐπάνω στὸ στήθος του ἀπότομα καί μὲ φίλησε πολ-λές φορές στὸ στόμα, στὰ μάτια...

Ζαλισμένη, μεθυσμένη, τρέμοντας ἀπὸ φόβο καί εὐτυχία, ἀ-πὸ ὄδυνι καί ἔρωτα, ἔτρεξα καί μπήκα στὸ σπῆ.

"Ἦταν πολὺ ἔνωρις ἀκόμα εὐτυχῶς.

Δὲν μᾶς εἶδε κανεῖς... κανεῖς.

Σὲ λίγο ζήτησε ὁ Ἀρτέμις.

Ντύθηκε γρήγορα καί ἦρθε στήν τραπεζαρία.

Ὅτε τὸλμησα νὰ τοῦ ζητήσω νὰ συνοδεύσω τὸ Λεάνδρε. "Ἡ-ταν τόσο κατσούφης!...

Μίλησε μὲ τὸ Λεάνδρον καί τοῦδωσε κατόπιν διάφορα χαρτιά.

"Ἡ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ ἔφτασε.

Ὁ Λεάνδρος χαίρεταις ἔγραψε τὸν πατέρα του καί ὕστερα ἐ-μένα.

Πῶς χτυποῖσε, Θεέ μου, ἡ καρδιά μου!

Τὸ χέρι του ἔτρεπε καθὼς ἔφριξε τὸ δικό μου.

—Καλὴ ἀντάμωσι, μαμά!

—Στὸ καλὸ, παιδί μου!

"Ἡ φωνή του ἦταν πιγυμένη.

"Ἐγὼ μὲν, ὅμως, μπορέσα νὰ προφέρω τίς λέξεις

αὐτές.

"Ἄν καί εἶχα φορέσει τὸ πανωφόρι μου, ἔ-τρεμα σάν νὰ ἦμουν ἀρρωστή.

Ὁ Λεάνδρος βγήκε στὸ διάδρομο, χω-ρίς νὰ πῆ ἄλλη λέξη.

Τὸν παρακολουθοῦσα κι' ἡ καρδιά μου ρά-γιζε, κομματιαζόταν.

"Ἀντιθέτως, ὁ Ἀρτέμις εἶχε ἕνα ὕφος θο-ραϊθεῦ. Τὰ μάτια του γυαλοκοποῦσαν ἀπὸ μο-χθηρία, ἀπὸ κακία, ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Πρὶν περάσει τὸ χῶλι καί κατέβη τὴ σκά-λα ὁ Λεάνδρος, γύρισε καί μᾶς ἔριξε ἕνα τε-λευταῖο βλέμμα, ἕνα βλέμμα ποῦλεγε πολλά.

"Ἀρταξε ὕστερα τὸ καπέλλο του ἀπ' τὴν κρεμάστρα καί κατέβηκε τρία-τρία τὰ σκαλο-πάτια.

"Ἡ ὑπηρετρία μὲ τίς βαλίτσες τὸν ἀκολού-θησε.

Στὸ δρόμο περίμενε ἕνα αὐτοκίνητο...

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ τελευταῖο ἐκεῖνο βλέμμα τοῦ Λεάνδρου.

Εἶδε τὴ λύπη καί τὴν ἀγωνία πού ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό μου...

Εἶδε τὴ λάμψι τῆς κακίας στὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα του. Καί κατάλαβε ὅτι μ' ἄφηνε φεύ-γοντας στὰ νύχια τοῦ λύκου.

"Ὅταν ἀκούσα τὸ αὐτοκίνητο ν' ἀποακρύ-νεται, ὅταν κάθε θόρυβος ἔσθωσε στὸ βάθος τοῦ δρόμου, κάθησα σ' ἕνα κάθισμα, γιὰ νὰ μὴ σωριαστῶ στὸ πάτωμα.

Ὁ Ἀρτέμις ἔστεκε ἀντίκρου μου καί μὲ κῦτταξε μὲ σκληρὴ εἰρωνεία, μὲ ἱκανοποίησι.

Τώρα πεῖα ἦμουν στὴ διάθεσί του, μόνη, ἔ-ρημη, ἀπροσπάτητη. Ὁ Λεάνδρος ἔφυγε. ἡ

μητέρα μου εἶνε ἀρρωστή. Ὁ Θεὸς μόνον μπο-ρεῖ νὰ μὲ σώσῃ...

"Ἀεφαινα, ἐνῶ ἔκανα τίς σκέψεις αὐτές, ἔ-κουσα τὴν εἰραινική, τὴ σκληρὴ, τὴ χλευστικ-ή φωνή τοῦ Ἀρτέμι :

—Τί ἔχεις, ἀγαπητή μου ;

—Εὐχαριστῶ... τίποτε, ἀπάντησα.

—Φαινεσαι ἀρρωστή, ὠστόσο...

—Δὲν ἔχω τίποτε.

Τὸν παρακολουθοῦσα κι' ἡ καρδιά μου ράγιζε, κομματιαζόταν...

